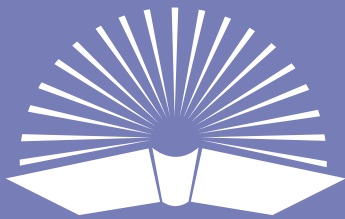

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
ויקרא

myshliach.net

ויקרא

לקו"ש חלק ג' ע' 193 ואילך
מתורגם ללה"ק

עבודה רוחנית.

משום כך היתה דרושה, בשעת הקרבת הקרבן, השתתפות הכהנים בעבודתם, והלויים בשירם ובזמרים, דברים שהם רוחניים. נאמר ב"זהר"²: "דכהני בחשאי וברעותא דלבא" (=הכהנים בחשאי וברצון הלב) – "ולויים בשירה וזמרה" – בחינת העלאה ממטה למעלה.

היתה, איפוא, עבודת הקרבנות גם במקדש – עבודה רוחנית, וכל שכן – עבודת הקרבנות כפי שהיא "בכל אחד מישראל".

הסברת הפסוק, לפי ביאורו של אדמו"ר הזקן, היא כך³: "אדם כי יקריב" – כשאדם רוצה להתקרב לאלקות (שהרי ענינו של קרבן הוא: קירוב הכחות והחושים)⁴ – "מכם קרבן להוי" – עליו להקריב ממנו עצמו.

ב. דבר זה עצמו כולל שני פרטים: (א) "מכם", קרבן מן הנפש האלקית שבאדם. (ב) "מן הבהמה" – הבהמה הנמצאת בלב האדם, מן הנפש הבהמית. בקשר לכך נאמר בהמשך הפסוק: "מן הבקר ומן הצאן" – אלו

א. בתחלת פ' ויקרא (פרשת הקרבנות) נאמר: "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי". לכאורה לא מובן: אם פירוש הדברים הוא רק כפשוטם, ו"מכם" מוסב למלה "אדם", כלומר: אדם מכם יקריב קרבן – היה צריך להיות כתוב: "אדם מכם כי יקריב", מדוע, איפוא, נאמר: "אדם כי יקריב מכם"?

ידוע הנאמר ביחס לזה בתורת החסידות: הכוונה כאן היא גם להסביר את תוכנם הרוחני של הקרבנות – לגבי עבודתו הנפשית של האדם.

– ידועה הדגשתם של רז"ל¹ בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם": "בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם – בתוך כל אחד ואחד מישראל", ומכאן מובן כי כל ה"עבודות" שהיו קיימות במשכן ובמקדש הגשמי – קיימות גם בבחינה רוחנית, במקדש הרוחני הנמצא בכל אחד מישראל.

כך הדבר ביחס לכל ה"עבודות", וכל שכן – לגבי עבודת הקרבנות, שגם במקדש הגשמי גופו, מקום בו היתה זו עבודה גשמית של הקרבת בהמה גשמית, היתה היא בפנימיותה

הקדוש ברוך הוא בכל העולמות) –
ה"אור שבכל העולמות בשוה"¹⁰

ג. בסדר הקרבת בהמה בגשמיות –
היה הצעד הראשון לוודא שהבהמה
תהיה תמימה. דרושה היתה בדיקה
מוקדמת אם אין בה מום ורק אז "ירצה
לקרבן".

הוא הדבר בקרבנות ברוחניות:
בעבודת הקרבת ה"בהמה" הרוחנית –
צריכה להיות עובר להקרבת הנפש
הבהמית להוי' – השתדלות שהבהמה –
הנפש הבהמית – תהיה שלמה ולא
יהיה בה מום¹¹.

לפיכך תחלת העבודה – בדיקה: על
האדם לבדוק בכל פינות נפשו,
ב"מוחין" (שכל), ב"מדות" (רגש),
ובפרט ב"לבושים", מחשבה דבור
ומעשה, כדי למצוא את הפרטים
שאינם ראויים ולתקנם.

ולמען תהא הבדיקה "אדעתא
דנפשיה", לא בדרך "מצות אנשים
מלומדה", עליו לדעת כי הדבר נוגע
לחיי נפשו ממש. אז תהא הבדיקה
כראוי, וגם התיקונים הדרושים יבוצעו
בפועל, שהרי יודע הוא כי הדבר נוגע
לחיי נפשו.

ד. כאשר יעסוק האדם בעבודת
הבדיקה ויתבונן "אדעתא דנפשיה"

פרטי הדרגות של הנפש הבהמית, כפי
שהדבר מוסבר בתורת החסידות⁵.

התכלית אינה ה"עבודה" של הנפש
האלקית לכשעצמה, כי אם "בירור"
הנפש הבהמית דוקא.

ואף פרט זה רמוז בפסוק: אחר
המלה "מכם" נאמר "קרבן להוי'",
ואילו לאחר "מן הבהמה מן הבקר ומן
הצאן" – נאמר "לרצונו לפני הוי"⁶,
לפני ונעלית ל"הוי'", משום שבירור
הנפש הבהמית מגיע לדרגה נעלית
יותר, כאמור⁷: "ורב תבואות – בכח
שור".

לכן הקרבן ש"מכם" מגיע רק לשם
הוי'. אמנם גם הקרבן ש"מכם" אינו
לשם "אלקים" שהוא בגימטריא:
"הטבע" (=האלקות המסתתרת בטבע),
כי אם לשם הוי' דוקא, כמוסבר
ב"זהר"⁸ ביחס לפסוק "זובח לאלקים
יחרם", אלא שעם זאת אין זו כעליה
הבאה כתוצאה מבירור הגוף והנפש
הבהמית, המגיעה לדרגה נעלית יותר,
לפני הוי', למעלה מן ההשתלשלות
לגמרי, כפי שנאמר⁹: "כד אתכפיא
סטרא אחרא – אסתלק יקרא דקודשא
בריך הוא בכולהו עלמין" (=כאשר
נכפפת ה"סטרא אחרא" – שורה כבוד

נעלית ממנה¹⁵, אלא גם מבחינה זו שלא תיקן כלל את עניניו, וכי מהוים הם מסך מבדיל בינו לבין אביו שבשמים¹⁶, המפסיק ומונע את עבודת ה'.

– כשאדם מתבונן בכל האמור ויודע גם את חשיבותם הגדולה של הקרבנות – שתוכנם קירוב הכחות והחושים עד כדי היכללות באש של מעלה, ו"רזא דקורבנא עולה עד רזא דאין סוף"¹⁷ (=רזו הקרבן עולה עד רז אין-סוף) – הריהו שואל את עצמו: מה לו ולקרבנות, כיצד ירצה לקרבן להוי' בשעה שאין בו מתום!?

וכדי לתרץ "קושיא" זו, מוסיף כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁸ על פירוש אדמו"ר הזקן למלה "מכם": "מכם ובכם הדבר תלוי". למרות מעמדו ומצבו בהוה ובעבר – תלוי הדבר "בכם" וכל אחד מישראל מסוגל לומר¹⁹: "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, אברהם, יצחק ויעקב".

ה. סדר הקרבת הקרבן בגשמיות הוא – שלאחר שהבהמה נמצאת תמימה ללא מום – יש לשחטה. אף לאחר השחיטה נשאר גופה של הבהמה שלם, אלא שמוציאים ממנה את רוח החיים שלה. לאחר מכן מקריבים אותה על גבי המזבח, מקום בו נשרף גם

במעמדו ומצבו – יתברר לו כי אף אם אמנם אין הוא ברגע זה בעל עבירה, הרי "וחטאתי נגדי תמיד": החטאים שעבר במשך ימי חלדו (משחר נעוריו) ובכללם גם אלו שעבר לפני היותו לבר-מצוה¹² – נשארו עדיין, שכן לא תיקנם לגמרי.

הוכחה לכך שלא תיקן עדיין חטאיו ושלא שב בתשובה שלמה וראויה: לו היתה תשובתו כפי הנדרש – היתה "עבודתו" גדולה עתה יותר, שכן העובדה שקודם לכן היה שרוי "בארץ ציה וצלמות" היתה צריכה לעורר בקרבו תשוקה גדולה ואהבה לאלקות, אהבה רבה עד כדי "זדונותיו נעשו לו כזכיות"¹³, ואילו הוא יודע הרי שאין הדבר כן לדידו.

אדרבה: בשעה שהוא מתבונן במצבו כפי שהוא באמת, מבלי שירצה להקל על עצמו, ומבלי שירצה לרמות את עצמו – הריהו חש כי הוא נתון במצב הפוך, ולא זו בלבד שלא "נעשו כזכיות", אלא אף נותרה העבירה, ולפיכך נמשך הוא לעבירה, עבירה גוררת עבירה¹⁴. רואה הוא, איפוא, כי לא עשה עדיין תשובה במדה הדרושה.

כלומר המצב של "וחטאתי נגדי תמיד" לדידו אינו רק מבחינה זו שבמעמדו העכשוי אין די בתשובה הקודמת שלו וזקוק הוא לתשובה

בצורה עמוקה יותר, לא זו בלבד שהדברים הגשמיים ינוצלו לצורך הקדושה, כי אם שהם עצמם ייפכו לדברי מצוה וקדושה – כאכילת שבת ויום טוב, כציצית מצמר גשמי ותפילין מקלף גשמי.

ואז אפשרית ההקרבה – שהגוף והנפש הבהמית ייכללו באש האלקית שבנשמה, כפי שנאמר: "רשפיה רשפי אש שלהבת ייה" ואמרו רז"ל: "כאש של מעלה"²³, היא האהבה של הנשמה להקב"ה – והגוף והנפש הבהמית נכללים בה עד שגם הנפש הבהמית מתעוררת באהבה לה', ככתוב: "ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך", ואמרו רז"ל²⁴: "בשני יצריך".

(ממאמר ד"ה באתי לגני, תשי"ב)

גופה הגשמי [בכל הקרבנות – החלב, ובקרבן עולה, התחלת הקרבנות, כל הבהמה – כליל למזבח] באש האלקי שהיה יורד מלמעלה.

הוא הדבר בבחינה הרוחנית: לאחר תיקון המומים – צריכה להיות שחיטת הגוף והנפש הבהמית, כלומר: הוצאת רוח החיים וההתלהבות שבענינים הגשמיים. עצם הדברים הגשמיים נשאר בשלמות, אלא שהם ללא רתיחת דמים, והשימוש בהם הוא רק כדי לקבל על ידם תוספת כח בעבודת הוי', כמאמר²⁰: "חמרא וריחא פקחין", "דלא"²¹ אכלי בישרא דתורא – לא דקדקתי טעמו של דבר", והרי דבר זה הוא הוא הציווי "בכל דרכיך דעהו"²² – שכל הענינים יהיו לשם שמים, או,

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

ויקרא

מתורגם ללה"ק

יום ב' ניסן הוא יום הסתלקותו של כבוד קדשת אדמו"ר (הרש"ב) נשמתו-עדן ויום התחלת נשיאותו של בנו ממלא מקומו כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר.

לפני הסתלקותו אמר הרבי (הרש"ב) נשמתו-עדן: 'אנוכי עולה השמימה ואת הכתבים הנני משאיר לכם'. צדיקים דומים לבוראם. כשם שהקדוש-ברוך-הוא החדיר את עצמו בתורה הקדושה, כך הרבי הכניס את עצמו לכתבי החסידות שלו.

על ידי למוד תורתו, והנהגה שתואמת למוד זה, כולל הפצת למוד החסידות, מתקשרים אל הרבי.

במאמר החסידות הראשון של מורי וחמי הרבי, שהוא התחלת נשיאותו, הוא מבאר שעניני קדשה קימים באפן נצחי. קדשה לא זזה ממקומה. כך גם חפצים גשמיים שהפכו לתשמישי קדשה, כמו קלף של ספר תורה, נותרים בקדשתם לעולם. כשם שהקדוש-ברוך-הוא נצחי כך קדשתו נצחית.

באותו מאמר ממשיך הרבי ומבאר שמקום עבודתו ולמוד תורתו של הצדיק נותר בקדשתו לעולם. הרבי ספר שבועודו ילד, לאחר הסתלקותו

שֶׁל סָבוּ, הַרְבֵּי הַמְהָר"שׁ, הָיָה רְגִיל לְהַכְנִיס לְחֶדֶר הַיְחִידוֹת שְׁלוֹ. פְּעַם אַחַת כְּשֶׁהָיָה בְּחֶדֶר הַיְחִידוֹת נִפְתְּחָה לְפִתְעַ הַדֵּלֶת. הַיֶּלֶד פָּחַד וּמָהָר לְהִתְחַבֵּא. לְחֶדֶר נִכְנַס אָבִיו, הַרְבֵּי הַרְש"ב, כְּשֶׁהוּא חָגוּר בְּאַבְנֵטוֹ, וְעָמַד לְפָנָי הַשְּׁלֵטָן מוֹל כֶּסֶף שֶׁבֵּיתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי, שִׁפְתָיו נָעוּ כַּמְדַבֵּר וּבְכָה הַרְבֵּה.

הַרְבֵּי נָהַג בְּחֶדֶר אָבִיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ כְּאִלוֹ אָבִיו עוֹדְנָו שֵׁם. הוּא נָהַג שֵׁם כְּפִי שֶׁהָיָה רְגִיל לְהַכְנִיס לַיְחִידוֹת, כִּיּוֹן שֶׁהַקְדָּשָׁה נוֹתְרָה בְּמִקוּמָהּ כְּפִי שֶׁהָיְתָה שֵׁם מִקֶּדֶם. חָזִי הַצַּדִּיק הֵם נִצְחָיִים, וְגַם בְּגִשְׁמִיּוֹת, קִדְשָׁתוֹ חוֹדְרֵת בְּכָל עֲנִינָיו, בְּמִקוּמוֹ וּבְחַפְצָיו.

הַקְדָּשָׁה הִיא בְּאוֹתוֹ אֲפֵן שֶׁהָיָה בְּזִמְנֵי שֶׁהַצַּדִּיק הִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּפִעֵל, גְּשָׁמָה בְּגוֹף.

מִכָּאֵן אָנוּ לְמַדִּים שְׂבִיכְלָתָנוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְצַדִּיק בְּאֲפֵן נִצְחָי.

(מעובד על־פי לקוטי שיחות חלק לב עמ' 19-26)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

השבוע פותחים אנו ספר חדש בתורה - ספר ויקרא - שבתחילתו מדובר רבות על אודות הקרבת הקורבנות בבית המקדש. וכשבאה התורה בפרשתינו לפתוח בדיני הקורבנות כותבת היא "אדם כי יקריב מכם" וכו' ואז את כל שאר הדינים.

התמיהה:

כעת תנסו אתם לפרש את המשפט הזה עם היצמדות למילים. לכאורה הכוונה שאמורה להיות כאן היא שאדם ממכם שרוצה להקריב קורבן, אזי כך וכך כמו שהתורה מפרשת. אך אם זהו הפירוש היחידי - לא נכון ומתאים יותר היה לכתוב "אדם מכם כי יקריב" מדוע ה"מכם" מגיע בסוף, שבקריאה פשוטה כמו אומרת - אדם שמקריבים ממכם?

הפתרון:

כמו כל העניינים שהיו בבית המקדש ובמשכן, שאינם רק דברים ששייכים לתקופה שבה עמד המשכן על תילו. אלא רלוונטיים ושייכים לכל יהודי ובכל מקום, ובכלל זה אף בנפשו פנימה, כמו שכתוב "ושכנתי בתוכם" שפירושו - בתוך כל אחד ואחד. כך גם בעבודת הקורבנות שיש לה משמעות רוחנית שחשובה לא פחות מפעולת ההקרבה הגשמית. ומשמעות הקורבנות הפנימית היא הקרבת כל המציאות לקדוש ברוך; לרתום את כל הכוחות והחושים שישנם לעבודת השם. אותך עצמך פנימה. ולזה מתכוונת התורה בכתיבתה "כי יקריב מכם" - כי הקרבת הקורבנות חלק בלתי מפרד ממנה היא ההקרבה הפנימית ממכם - מתוך עצמכם.

התברר שהאיש עובד במפעל שהם בדרך אליו! "אתה מבין, אני לא בא מבית דתי. אבל לאחרונה התחלתי ממש להתחזק ולהתקרב ליהדות. לכן כל כך חבל לי שבמפעל שאני עובד אני כל כך מרוחק מהכל ולא יכול לקיים כמעט מצוות" שיתף את אבא. אבא הרגיע אותו וסיפר לו שהם ממש בדרך לשם עכשיו. "פה

בארגזים יש כל מה שיהודי זקוק לו לתקופה הקרובה, סידורים, ציציות, כיפות, מזוזות ועוד... וגם קצת אוכל כשר" סיפר לו. היהודי עמד נדהם ונרגש כל כך, וכששמע שכל המשפחה ממש נוסעים איתו לאזור המפעלים כדי לעזור להקים שם קהילה יהודית קטנה, ממש עמדו לו דמעות בעיניים והוא חיבק את אבא בחום. "איך שימחת אותי עכשיו! ממש חששתי ולא ידעתי איך אוכל להמשיך להתקרב ליהדות. כבר חששתי שאאלץ לעזוב את העבודה... תודה רבה לכם אתם אנשים צדיקים!" קרא בהתרגשות, "תמיד אזכור לכם את הטובה הגדולה הזאת..." אמר. "ממש בשמחה! אנחנו רק שליחים של הרבי..." ענה לו אבא, "ועכשיו ילדים יש לי חידה: מי יודע איזה דבר מצווה עלינו לזכור שהוא

דווקא לא ממש 'טובה' שעשו לעם ישראל... וזה קשור לשבוע הקרוב".

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

על ספסל ירוק בפינה שקטה הם סידרו את כל הארגזים והמזוודות כדי שיוכלו לערוך ספירת מלאי. "5 ארגזים, 4 מזוודות גדולות, 4 קטנות, 5 תיקי גב, עגלה אחת והקופסא של הכובע שלי" ספר אבא בקול. "יופי הכל כאן. כל אחד שיהיה אחראי על התיקים שלו שלא יאבדו חלילה".

היה עוד זמן ארוך עד הטיסה, אז הם התיישבו כולם בספסלים ואמא שלפה מאחד התיקים כריכים טעימים שהכינה לדרך. "אבא האיש המוזר הזה מסתכל עלינו כל הזמן" לחשה חיוש לחישה רועמת מספיק שהאיש שישב בספסל שמולם שמע והאדים קלות מבושה.

"ששש חיוש זה לא יפה לדבר על אנשים" השתיקה אותה רחלי באי נעימות.

"היי! אתה צריך עזרה?" פנה אבא לאיש הנבון באנגלית. "האמת שלא ממש" הוא חיך והשיב לו בעברית למרבה ההפתעה. "אתה יהודי?" התרגש מוליק וקפץ ממושב. "כן, יהודי מקליפורניה. אני בדרך למפעל גדול שאני עובד בו. והופתעתי מאוד לראות פתאום באמצע שום מקום משפחה במראה חרדי בשדה

התעופה... אתם חב"דניקים בטח, אני צודק?" שאל אותם בחיוך מעריך.

אבא החל לגלגל איתו שיחה ובהשגחה פרטית

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

מי שקורא את המגילה למפרע לא יצא, כלומר, צריך לקרוא את המגילה דווקא בסדר הישר, ומי שקורא הפוך מהסוף להתחלה - לא יצא ידי חובה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

חיה מושקא הלפרין - בולגריה
רבקה גבירץ - ברלין
יהודית ליצמן - קוריאה
מענדי פיקל - צאנגמי תאילנד
מושקא בוטמן - קומבודיה

נושא / נושא

בללי שינוי

אחשוורוש מזווית שלא הכרתם

כך או כך שיחותיו של הרבי במהלך התוועדות אלו היו ספוגות בניחוח מיוחד של פורים וזר לא יבין זאת. זה מסוג הדברים שפשוט צריכים להיות שם בכדי להבין. או לכל הפחות לפתוח את הוידאו ולצפות כמה שעות טובות. כדאי באמת שכל אחד מאתנו ימצא קצת את הזמן לפני פורים ויבקש מאבא או מאמא לראות במחשב קטע וידאו מהתוועדות פורים אצל הרבי. אין ספק שרק תרוויחו מכך.

אחשוורוש הוא אחשוורוש

מלבד שאר הביאורים והדיבורים על החג, תפס מקום נכבד במהלך התוועדות פורים אצל הרבי הביאורים על מגילת אסתר. בפורים של שנת תשל"ג נשא הרבי שיחה נפלאה שקושרת בין תחילת המגילה לסיומה בצורה מופלאה ממש, ועליה קצת אנו רוצים להאריך - משהו קטן שייתן לכם הצצה קטנה לאווירה הכל כך מיוחדת של התוועדות אלה.

את הפסוק הראשון במגילה כולנו מכירים בעל פה. אסתר מתארת לנו את הזמן שבו התרחשו המאורעות: "ויהי בימי האחשוורוש הוא אחשוורוש המולך מהודו ועד כוש". אזי, מישהו אחשוורוש - הוא אחשוורוש! ורק אז מפרטת שמדובר על המולך מהודו ועד כוש. למה פשוט לא יכלו לכתוב ויהי בימי אחשוורוש המולך מהודו ועד כוש. והרבי ברור שאחשוורוש הוא אחשוורוש.

זה כבר כמה ימים שנמצאים אנו בחודש אדר ב' - מה שאומר שימי הפורים ממש ממש קרובים, מעבר למפתן הדלת. תשאלו כל חסיד חב"ד שאתם מכירים, ולא צריך להיות 'מבין' גדול בשביל זה, שיספר לכם על הימים המיוחדים בשנה במחיצת הרבי. אין כל ספק שימי הפורים יתפסו חלק רציני בכך. לא מעט שנים בלוח השנה היהודי נחקקו בלקסיקון המושגים החב"די ולו רק בשל התוועדות פורים מיוחדת כל כך שנערכה במהלכם. דוגמה טובה לכך היא 'פורים תשח"י' או פורים תשכ"ו, שבה חילק הרבי משקה באופן של "כל הפושט יד נותנים לו" עד שעות הבוקר ממש. יש גם את פורים תשט"ז כמובן ואת פורים תשט"ו שבו הציע הרבי עשירות מופלגה למי שירים את ידו.

ידוע שכאשר "נכנס יין" אזי "יוצא סוד" וזה בדיוק מה שראו אצל הרבי בהתוועדות אלה של פורים. ברוב השנים נטל הרבי כמות גדולה של לחיים במהלך התוועדות אלה, ולא מעט שנים שארעו בהם גילויים נפלאים ונדירים שלא רואים בכל יום. אגב כדאי לציין, שהתוועדות פורים האחרונה שבה זכינו לעת עתה שיתוועד הרבי - הלא הוא חג הפורים של שנת תשמ"ז - נשא הרבי שיחה ארוכה ביותר על אודות הדיבורים על משיח. ויהיו שיאמרו שמהתוועדות זו החל הרבי בקו שונה בדיבוריו על משיח, כפי שהסביר הרבי עצמו במהלך אותה התוועדות מדוע עושה כך - אך לא בנקודה זו נתבקשנו כאן להאריך.

שבסיום הגזירה הכל חזר לתומו ומרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי. אך למי רצוי? רק לרוב אחיו. מדוע רק לרוב ולא לכל אחיו? רש"י מסביר ש"פרשו ממנו מקצת סנהדרין". היינו שהייתה קבוצה מועטת של סנהדרין שעמם ישב מרדכי שלא אהבו את זה שמונה למשנה למלך כיוון שלטענתם כעת, כאשר כבר התבטלה הגזירה יש לחזור ולשקוד רק על התורה והעבודה ומבלי להתעסק בצרכי ציבור, וכשראו שמרדכי עדיין נשאר בתפקידו - פרשו ממנו כי חשבו שלא זו הדרך הנכונה. כל מסביר רש"י.

אך מהי באמת סברת מרדכי להישאר בתפקידו בבית המלוכה ולא לשבת עם שאר חבריו רק בסנהדרין כל היום? על השאלה החשובה והכל-כך קריטית הזו רש"י אינו עונה ולא מתייחס אליה.

וכאן מסביר הרבי: ברש"י הראשון של המגילה, שבו מפרש רש"י שאחשוורוש הוא אחשוורוש מתחילתו ועד סופו ושלא נשתנה כלל בשנאתו ליהודים - מתבאר לנו גם הרש"י האחרון מדוע הוצרך מרדכי לישיב בבית המלכות ולא לעזוב אותו חרף ביטול הגזירה. שהרי במהותו אחשוורוש נשאר בדיוק כפי שהיה ומובן שעדיין צריך מישהו שישמור.

המילים הללו "אחשוורוש הוא אחשוורוש" כמובן רלוונטית גם לימינו אנו כאשר אכתי עבדי אחשוורוש אנן. אותם גזירות רק בלבושים אחרים באים עלינו ואנו צריכים לעמוד היטב וחזק על המשמר.

האמת היא שיש לזה תשובה פשוטה, שבדיוק כמו בעוד מקומות רבים בחז"ל שבהם ישנם רבים באותו שם, גם כאן אפשר לומר שמבקשת המגילה להדגיש שלא מדובר כאן על סתם אחשוורוש אלא על אחשוורוש הידוע שהיה המלך על כל העולם.

אולם מה פלא: רש"י, שמבאר את המגילה, מרחיק לכת עם פירוש לכאורה פחות קשור כאן לכפילות הלשון. רש"י מסביר שבאמרה "אחשוורוש הוא אחשוורוש" מתכוונת אסתר לומר לנו שאחשוורוש לא השתנה מאז תחילת הסיפור שבו היה שונא יהודים שהמליך את המן ועד סוף ימיו גם אחרי נס פורים - תמיד הוא נשאר אותו אחשוורוש. ובמילותיו של רש"י - "אחשוורוש הוא אחשוורוש - מתחילתו ועד סופו".

וכאן הבן שואל כמובן. מה הפריע כל כך לרש"י לפרש את כפל הלשון בצורה פשוטה כמו שפתחנו והגיזינית יותר. מדוע הוא צריך להרחיק לכת עד כדי כך. ובכלל, מניין לו אכן שאחשוורוש לא השתנה אחרי הנס. הרי ראינו שהוא ביטל את הגזירה.

הרבי עצר את השאלה, שנאמרה בחיות רבה. כל החסידים שגודשים את 770 קולם לא נשמעו, ורק קולו הקדוש של הרבי נישא בחלל. הרבי עוצר לרגע ועובר לבאר את הרש"י האחרון של המגילה.

הפסוק האחרון של המגילה מספר לנו איך

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичים השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

